

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 979/10-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ileana Vinja, kao predsjednice vijeća, te Zlate Lipnjak-Bosanac, Melite Božičević-Grbić, Vesne Vrbetić i Miroslava Šovanja, kao članova vijeća i sudske savjetnice Jasmine Štrucelj, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. D. Č., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi državnog odvjetnika podnijetoj protiv presude Županijskog suda u Bjelovaru od 11. listopada 2010. br. K-6/10-17, u sjednici održanoj 10. svibnja 2012.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se kao neosnovana žalba državnog odvjetnika, te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom Županijskog suda u Bjelovaru na temelju čl. 354. toč. 3. ZKP/97 oslobođen je od optužbe D. Č. da bi počinio kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, činjenično i pravno opisano u izreci te presude.

Istovremeno odlučeno je da troškovi kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 5. ZKP/97 padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik iz žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika podnio je optuženik po svom branitelju odvjetniku K. K. iz K. u kojem pobija žalbene navode ukazujući na njihovu neosnovanost i predlaže da se ta žalba odbije, a prvostupanjska presuda u cijelosti potvrdi.

Zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske u svom pismenom mišljenju koje je stavljeno na temelju čl. 373. st. 1. ZKP/97 predložio je da se žalba državnog

odvjetnika prihvati, te postupi sukladno njegovu prijedlogu.

Sjednica vijeća održana je u odsutnosti državnog odvjetnika, jer je o istoj uredno obaviješten.

Žalba državnog odvjetnika nije osnovana.

Ne može se prihvatiti tvrdnja državnog odvjetnika da sama činjenica utvrđene nazočnosti optuženika u blizini zatvora u B. o čemu govore svjedoci Ž. Š. i Đ. J., istovremeno ukazuje da bi optuženik bio ona osoba koja je samostalno ili u grupi protupravno uhitila poimenično četiri navedene osobe.

Pritom je bitno reći da iz sadržaja iskaza svjedoka Ž. Š. i svjedoka Đ. J. proizlazi da su oba uhićena u J. i potom provedeni u zatvor u B. gdje su mučeni i zlostavljani, ali nisu vidjeli osobe koje su sudjelovale u njihovom uhićenju, odnosno vezivanju, te dalje provođenju u navedeni zatvor, iako su uočili nazočnost optuženika ispred doma u B..

Naime, pobijanom presudom optuženik je oslobođen optužbe da bi kršenjem pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba protuzakonito odvodio u logor civilno stanovništvo, a kao radnje naznačene su radnja protupravnog uhićenja četiriju uhićenika, sprovođenje u zatvor u B. gdje su oni mučeni i zlostavljani, a potom provedeni u centralni sabirni logor na B. gdje se trojici od uhićenika gubi trag, te se pretpostavlja da su ubijeni.

Stoga, ukoliko se iskazi navedenih svjedoka Ž. Š. i Đ. J. ocjenjuju zajedno treba zaključiti da sadržaj tih iskaza upućuje na indicijalnu činjenicu nazočnosti optuženika u blizini škole u B., ali ne i u samom zatvoru, a još manje povezuju osobu optuženika s radnjama protupravnog uhićenja, provođenja u zatvor, mučenja ili zlostavljanja u tom zatvoru.

Stoga nije u pravu državni odvjetnik kad smatra da sud prvog stupnja nije s potpunom kritičnošću ocjenjivao sadržaj iskaza navedenih svjedoka.

Kontrolna činjenica za pravilnu ocjenu vjerodostojnosti navedenih svjedočkih iskaza je svakako iskaz svjedoka Z. S.. Kod ocjene vjerodostojnosti ovog svjedočkog iskaza bitno je reći da treba cijeliti sadržaj njegovog iskaza u istrazi i na glavnoj raspravi kao jedinstven dokaz, time da je on u odnosu na inkriminirani događaj, na glavnoj raspravi sadržajno više ispitan. Stoga je pogrešno reći da ovaj svjedok reterira od svog iskaza u istrazi, te tvrdi da se ne sjeća da bi u grupi osoba koje su ga uhitile ispred željezničke stanice u D. uočio i optuženika, jer je ta okolnost relativizirana protekom vremena, a radilo se o događajima koji su se zbili u drugoj polovini kolovoza mjeseca 1991. godine, u svega nekoliko dana.

Ono što sadržajno proizlazi iz iskaza navedenog svjedoka u istrazi odnosi se podatak da je nakon uhićenja po K. Ž., zajedno sa još dvojicom uhićenika D. P. i D. R., u nazočnosti jedne naoružane osobe, sproveden u mjesto V., iznad D., a potom je prevezen u Zatvor u

B..

Ovaj dio iskaza svjedoka Z. S. potvrđuje vjerodostojnost obrane optuženika upravo u tom segmentu, vezano za njegovu nazočnost u paravojnoj postrojbi T. o. Z. S., pri čuvanju straže sa još dvije neidentificirane osobe u vrijeme mogućeg prolaska optuženika iz D. u mjesto V.. Istovremeno svjedok Z. S. izričit je da je optuženika sreo ispred doma u B., gdje je optuženik zajedno s još drugim osobama svirao i pjevao ispred tog doma. Pritom se ne sjeća da li je optuženik bio uniformiran.

Ono bitno što proizlazi iz sadržaja iskaza ovog svjedoka je njegova tvrdnja da je u vrijeme kada se nalazio u B. nitko nije tukao, niti je bio fizički maltretiran, već se sve svodilo uglavnom na verbalne prijetnje, u odnosu na njega, iako je uočio da su neki od zatvorenika bili pretučeni pri dolasku u zatvor, ali kasnije dok je on tamo bio više nisu tučeni. Isto tako nije u pravu državni odvjetnik kada tvrdi da sud prvog stupnja nije s potrebnom kritičnošću ocjenjivao sadržaj iskaza ovog svjedoka glede vremena kada je optuženika sreo ispred doma u B., jer se svjedok i na tu okolnost izjasnio nakon dugog vremenskog otklona, navodeći da je optuženika sreo ispred doma iako se ne sjeća točno kada je to bilo, a možda je bilo u popodnevним satima 19. kolovoza, kao i narednih dana 20. ili 21. kolovoza.

Stoga mora se naglasiti da sve kada bi se i dopustila mogućnost da pojedine činjenice mogu opravdavati drugačije zaključke od onih koja je dao sud prvog stupnja u pobijanoj presudi, te činjenice ipak ne bi pružile punu izvjesnost o tome da je optuženik osoba koja je protuzakonito odvodila u logor civilno stanovništvo nakon što ih je protupravno uhitila, a potom provela u Zatvor u B., gdje su mučeni i zlostavljani, a nakon toga odvedeni u zbirni logor na B.. Ovo stoga što optuženik od početka poriče učin djela, a predloženi dokazi od strane optužbe nisu potrebne kvalitete da bi se sa punom sigurnošću moglo zaključiti da je optuženik počinitelj odnosno kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, već je pravilnom ocjenom sadržaja iskaza navedenih svjedoka utvrđena samo njegova nazočnost ispred doma u B., dok drugih dokaza koji bi nedvojbeno ukazivali na njega kao počinitelja odnosno kaznenog djela, nema.

Slijedom svega naprijed izloženog, imajući u vidu manjkavost i nepouzdanost izvedenih dokaza sud prvog stupnja potpuno je i pravilno analizirao sve tako provedene dokaze zasebno, zajedno sa svim ostalim dokazima, a naročito s obranom optuženika koji poriče učin djela, te ispravno zaključio da optuženika D. Č. zbog nedostatka dokaza treba osloboditi od optužbe, jer nije u cjelini dokazano da bi optuženik počinio odnosno kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH na način kako ga tereti optužba, odnosno da to nije dokazano.

Kako navodi žalbe državnog odvjetnika nisu osnovani, a ispitivanjem prvostupanjske presude nisu nađene povrede zakona na koje ovaj drugostupanjski sud u smislu čl. 379. st. 1. ZKP/97 pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 387. ZKP/97 odlučiti kao u izreci ove drugostupanjske presude.

U Zagrebu, 10. svibnja 2012.

Zapisničar:

Jasmina Štrucelj, v.r.

Predsjednica vijeća:

Ileana Vinja, v.r.